

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 4Svk/20/2022
Identifikačné číslo spisu: 1017201607
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Potásch
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1017201607.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu: JUDr. Monika Valašiková, PhD. a JUDr. Zuzana Mališová, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): W. F. G., bytom K. X, XXX XX Z., právne zastúpený: Mgr. Igor Vaňo, advokát, so sídlom Rožňavská 2, 821 01 Bratislava, proti žalovanému: Univerzita Komenského v Bratislave, so sídlom Šafárikovo nám. 6, 814 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia rektora Univerzity Komenského v Bratislave č. VVČaDŠ/2498/2017 zo dňa 17.07.2017, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2017-86 zo dňa 22. apríla 2021, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2017-138 zo dňa 1. februára 2022, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2017-86 zo dňa 22. apríla 2021, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/231/2017-138 zo dňa 1. februára 2022 sa z r u š u j e a v e c s a v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie na krajskom súde, administratívne konanie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 1S/231/2017-86 zo dňa 22. apríla 2021 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) zamietol žalobu žalobcu. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Opravným uznesením č. k. 1S/231/2017-138 zo dňa 1. februára 2022 krajský súd uskutočnil formálnu opravu záhlavia napadnutého rozsudku.

2. Predmetom súdneho prieskumu v súdnom konaní podľa bodu 1 bolo rozhodnutie rektora Univerzity Komenského v Bratislave (č. VVČaDŠ/2498/2017 zo dňa 17.07.2017) - ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného“ v spojení s rozhodnutím dekana Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave (č. OVDŠ4611/2015 C V/1 zo dňa 08.07.2015) - (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím dekan Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave (ďalej aj

ako „právnická fakulta“ alebo „fakulta“) rozhodol, že žalobcu neprijíma na denné doktorandské štúdium na uvedenú fakultu (akademický rok 2015/2016, študijný program: Trestné právo, študijný odbor: 3.4.7 Trestné právo). Meritórne odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia poukazovalo na skutočnosť, že na doktorandské štúdium boli prijatí uchádzači, ktorí sa umiestnili na prvom a druhom mieste, kým žalobca sa v rámci príslušného hodnotenia umiestnil na treťom mieste. Zároveň z prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobcu na doktorandské štúdium nie je možné prijať z kapacitných, resp. personálnych a iných dôvodov.

3. Žalobca požiadal o prieskum prvostupňového rozhodnutia žalovaného. Podanú žiadosť odôvodnil tým, že bol uvedený do omylu v otázke obsahovej náplne prijímacej skúšky na doktorandské štúdium, ktorá mala pozostávať z overenia vedomostí potrebných na vykonanie štátnej skúšky z predmetu Trestné právo hmotné a Trestné právo procesné, pričom samotná prijímacia skúška sa týkala výlučne prezentácie projektu dizertačnej práce. Mal za to, že fakulta nesmie vypísať vyšší počet tém dizertačných prác ako jej dovoľujú kapacitné možnosti a napokon tvrdil, že prijímacia komisia pochybila, keď nevzala do úvahy niekoľko písomností priložených k jeho prihláške na doktorandské štúdium, odignorovala jeho študijné úspechy, mimo študijné aktivity, či publikačnú činnosť a poradie mala určiť len na základe kvality projektu dizertačnej práce. Tvrdil, že je otázne, či prví dvaja úspešní uchádzači boli vo všetkých týchto oblastiach lepší ako on.

4. Žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil rozhodnutím č. VVČaDŠ/2916/2015 zo dňa 18.08.2015, ktoré však bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave - č. k. 5S/255/15-45 zo dňa 28.02.2017 pre nepreskúmateľnosť a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Žalovaný potom vo veci opätovne rozhodol vydaním druhostupňového rozhodnutia, ktorým prvostupňové rozhodnutie opätovne potvrdil.

5. V žalobe, ktorou sa žalobca domáhal súdneho prieskumu druhostupňového rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím namietal, že tieto boli vydané v zjavnom rozpore so zákonom č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách (ďalej aj ako „zákon o vysokých školách“) a s Vnútrošným predpisom Univerzity Komenského v Bratislave č. 6/2009 Smernica rektora Univerzity Komenského v Bratislave - úplné znenie vnútorného predpisu č. 2/2008 - Smernica rektora UK - Organizácia doktorandského štúdia na UK v Bratislave (ďalej aj ako „vnútorný predpis“). Aj pre účely súdneho konania uviedol, že podľa jeho názoru môže fakulta vypísať len toľko tém dizertačných prác, koľko miest bude v príslušnom akademickom roku obsadzovať v rámci doktorandského štúdia. Až v prípade, ak by na jednu tému bolo prihlásených viacero uchádzačov, je relevantné určovať ich poradie. Tvrdil, že fakulta nesmie vypísať vyšší počet tém dizertačných prác ako jej dovoľujú kapacitné možnosti. Považuje za rozporné s § 54 ods. 5 zákona o vysokých školách, ak fakulta vypísala 17 tém a následne svojvoľne neprijala uchádzača (žalobcu), ktorý sa na konkrétnu tému prihlásil (ako jediný) a fakticky potom skončil pre vypísanú tému („Subsidiarita trestnoprávnej represie“) na prvom mieste.

6. Tvrdil, že splnil zákonné podmienky prijatia na doktorandské štúdium a rozporoval právny názor žalovaného, podľa ktorého „najúspešnejší uchádzač o vypísanú tému nemá právny nárok na prijatie na doktorandské štúdium“. Uvedený názor žalovaného považoval žalobca za nesúladný s ustanovením § 55 ods. 1 zákona o vysokých školách.

7. Žalobca v rámci konania pred krajským súdom namietal, že zo žiadneho dokumentu zverejneného pred prijímacím konaním nevyplýva, že fakulta plánuje prijať na doktorandské štúdium iba dvoch uchádzačov uchádzajúcich sa o dizertačné témy z odboru trestné právo (pozn. k tomu pozri bod 11 napadnutého rozsudku).

8. Podľa názoru žalobcu došlo k pochybeniu v priebehu prijímacieho konania aj v tom, že všetci uchádzači o doktorandské štúdium nemohli absolvovať prijímacie konanie pred tou istou komisiou, pričom rôzne prijímacie komisie nemohli objektívne porovnávať všetkých uchádzačov o doktorandské štúdium a realizovať súvisiace administratívne a iné úkony.

9. Žalobca tiež tvrdil, že rozhodnutie žalovaného je arbitrárne. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje dôvody o lepšej pripravenosti dvoch uchádzačov, ktorí boli prijatí na doktorandské štúdium, ďalej informácie o tom, prečo boli pred žalobcom uprednostnení uchádzači z iných odborov, keď tieto informácie zároveň nie je možné vyvodit' ani z administratívneho spisu.

10. Žalovaný v rámci konania pred krajským súdom najmä poukazoval na to, že žalobca opomína ustanovenie § 55 ods. 7 zákona o vysokých školách. Ďalej tvrdil, že žalobca vo svojej argumentácii nerozlišuje medzi dvoma rozhodovacími procesmi: určovanie počtu študentov, ktorí majú, resp. môžu byť prijatí na určitý študijný program a vlastným prijímacím konaním na štúdium. Určovanie počtu prijímaných študentov na určitý študijný program (§ 55 ods. 7 zákona o vysokých školách) je rozhodovací proces mimo prijímacieho konania. Navyiac, žalovaný tvrdil, že žalobca žiadne argumenty smerujúce k tejo skutočnosti, resp. k tomuto rozhodovaciemu procesu v žalobe ani neuviedol.

11. Žalovaný tiež poprel dôvodnosť, resp. vecnú relevanciu argumentácie žalobcu, ktorá smerovala k tomu, že žalobca mal byť porovnávaný v rámci prijímacieho konania s uchádzačmi o doktorandské štúdium z iných študijných odborov, resp. to, či sa prijímacie konanie na všetky doktorandské študijné odbory malo uskutočniť pred jednou prijímacou komisiou. Žalovaný tvrdil, že nie je dôvodné, aby uchádzači z rôznych doktorandských študijných programov boli navzájom porovnávaní. Tvrdenie žalobcu o tom, že rozhodnutie žalovaného neobsahuje konkrétne dôvody, prečo boli 13 uchádzači o doktorandské štúdium úspešnejší ako on, je podľa názoru žalovaného bez relevancie, keďže v tejto skupine 13 uchádzačov sú nepochybne aj uchádzači, ktorí so žalobcom „nesúťažili“, keďže sa hlásili na iné študijné programy. Žalovaný uviedol, že nie je jeho povinnosťou v rozhodnutí o neprijatí odôvodňovať určený počet prijímaných študentov, keďže o tomto počte sa nerozhoduje v prijímacom konaní. Podstatou rozhodnutia o prijatí, resp. neprijatí na štúdium je reagovať na konkrétne okolnosti - t.j. na splnenie podmienok na prijatie na štúdium konkrétneho uchádzača, čo v súdnej veci - podľa názoru žalovaného - splnené bolo.

12. Krajský súd sa s vyššie uvedenou argumentáciou účastníkov konania vysporiadal tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie vyhodnotil ako riadne odôvodnené. Žalovaný sa v ňom dôkladne, jasne a zrozumiteľne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v jeho žiadosti o preskúmanie prvostupňového rozhodnutia. Zároveň tým rešpektoval aj právny názor vyslovený v skoršom zrušujúcom rozsudku krajského súdu (k tomu pozri bod 4 tohto odôvodnenia).

13. Krajský súd vo veci ustálil skutkový stav tak, že prijímacieho konania na doktorandský študijný program, na ktorý sa hlásil aj žalobca, sa zúčastnilo 13 uchádzačov. Všetci 13 boli úspešní, prijatí boli prví dvaja, ktorí podľa prijímacej komisie preukázali najvyššiu mieru schopností. Žalobca bol v poradí úspešnosti tretí. V tomto kontexte aj krajský súd poukázal na ustanovenie § 55 ods. 7 zákona o vysokých školách, a teda na to, že ak podmienky splnia viacerí, príp. všetci uchádzači, príjmu sa na štúdium tí, čo preukázali najvyššiu mieru schopnosti na štúdium. Prvostupňové rozhodnutie potvrdené rozhodnutím žalovaného pritom riadne odôvodňuje, prečo bol vo veci uplatnený uvedený postup, ktorý nakoniec viedol k záveru o neprijatí žalobcu na doktorandské štúdium.

14. Krajský súd následne prezentuje v odôvodnení napadnutého rozsudku rozsiahle hodnotenie inštitútu prijímacej komisie, keď sa vyjadruje k jej významu a relevancii ako kolektívneho orgánu a tiež na úrovni individuálnych členov [k tomu odkázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp. zn. 10Sžo/18/2016]. Poukázal na to, že v rozhodnutí o neprijatí na štúdium nie je potrebné, aby dekan detailne odôvodňoval, prečo, resp. v čom boli prví dvaja úspešní uchádzači odborne lepší ako žalobca, keď dekan pri rozhodovaní o prijatí, príp. neprijatí uchádzača na štúdium rozhoduje na základe poradia uchádzačov, ktorý zostavila prijímacia komisia.

15. V zhode s právnym názorom žalovaného, aj krajský súd dospel k záveru, že určovanie počtu uchádzačov, ktorí majú byť prijatí na doktorandské štúdium nie je súčasťou prijímacieho konania, ale ide o samosprávnu pôsobnosť verejnej vysokej školy.

16. Krajský súd sa nestotožnil ani s tým názorom žalobcu, podľa ktorého môže fakulta vypísať len taký počet tém dizertačných prác, ktorý zodpovedá počtu uchádzačov, ktorí môžu byť prijatí. Podľa názoru krajského súdu potom nedošlo k pochybeniu, resp. k porušeniu zákona alebo vnútorných predpisov vysokej školy, ak došlo k vypísaniu 17 tém a k prijatiu 2 uchádzačov. Zverejnenie väčšieho počtu tém dizertačných prác oproti plánovanému počtu obsadzovaných miest (doktorandov) je vhodné i z dôvodu variability. Ak by mal platiť výklad prezentovaný žalobcom, a teda boli by vypísané len dve témy, pretože sa na štúdium budú prijímať len dvaja uchádzači - mohla by nastať taká situácia, kedy by sa práve na tie dve témy nikto neprihlásil a neobsadili by sa teda ani tie dve miesta, ktoré by sa obsadiť mohli, čo by vo svojej podstate predstavovalo zmarenie prijímacieho konania.

17. Podľa názoru krajského súdu je nesprávny aj ten názor žalobcu, že ak tento splnil podmienky prijatia na štúdium, mal byť na toto štúdium prijatý. Odkazom na ustanovenia § 6 a § 55 - 57 zákona o vysokých školách krajský súd podotkol, že v prípade, ak viacerí alebo všetci uchádzači splnia podmienky prijatia, je potrebné uskutočniť výber uchádzačov, a to tak, aby boli prijatí tí, ktorí prejavili najvyššiu mieru schopnosti na štúdium (§ 57 ods. 1 zákona o vysokých školách). Následne krajský súd uzavrel, že na prijatie hoci úspešného uchádzača, no nie najúspešnejšieho, nie je právny nárok.

18. Krajský súd sa nestotožnil ani s tým tvrdením žalobcu, že skutkový stav zistený žalovaným nemá oporu v administratívnom spise. Podčiarkol, že rozhodnutie o prijatí alebo neprijatí uchádzača na štúdium vyplýva z protokolu z prijímacieho konania na doktorandský študijný program - celkový pre študijný program - denná forma, ale aj z individuálneho, podľa ktorého prijímacia komisia vyhodnotila predpoklady žalobcu na doktorandské štúdium so zreteľom na zodpovedané otázky a ostatné aktivity tak, že uchádzač preukázal nadštandardný prehľad o základných problémoch zvolenej témy, ako i schopnosť komunikovať v anglickom jazyku. Hodnotenie ostatných uchádzačov je súčasťou administratívneho spisu a porovnanie uchádzačov je zabezpečené súbornou zápisnicou z prijímacieho konania a tým, že dekan fakulty pri svojom rozhodovaní disponuje všetkými spismi.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností krajský súd dospel k záveru o nedôvodnosti správnej žaloby, a preto ju postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“) ako nedôvodnú zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť

20. Proti rozsudku krajského súdu (bod 1 tohto odôvodnenia) podal kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj ako „sťažovateľ“). Túto formálne odôvodnil porušením § 440 ods. 1 písm. f) a písm. g) SSP. Krajskému súdu sťažovateľ vyčíta, že tento rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj to, že nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi, aby tento uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Hneď úvodom tohto rozsudku je potrebné uviesť, že sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti do podstatnej miery opisuje priebeh správneho konania, v ktorom boli vydané administratívne akty týkajúce sa jeho neprijatia na doktorandské štúdium na Právnickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave. Paradoxne, minimalizuje právnu argumentáciu týkajúcu sa nezákonnosti postupu a rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti najvyšší správny súd uvádza, že jeho primárnou úlohou v kasačnom konaní nie je preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ale posúdiť argumentáciu sťažovateľa viazucu sa k vadám postupu a rozhodnutia krajského súdu v rozsahu vznesených kasačných námietok. Vychádzajúc z uvedeného potom aj kasačný súd v tomto rozsudku reaguje len na tie námietky sťažovateľa, ktoré majú svojou povahou negovať zákonnosť napadnutého rozsudku a aj to len v rozsahu riadne vznesených námietok.

22. Vecne je kasačné námietky sťažovateľa možné zhrnúť nasledovne:

a) Podľa názoru sťažovateľa orgány verejnej správy konali nezákonne (porušili ustanovenie § 57 ods. 5 zákona o vysokých školách), keďže najneskôr dva mesiace pred posledným dňom určeným na podávanie prihlášok nezverejnili záväznú informáciu o počte uchádzačov, ktorí môžu byť prijatí na

doktorandské štúdium, ako ani podmienky prijatia. Podľa názoru sťažovateľa sa takto zabezpečuje relevantná transparentnosť v rámci prijímacieho konania, a to v tom zmysle, že uchádzačom budú jasné objektívne a transparentné kritériá, na základe ktorých dôjde k porovnaniu jednotlivých uchádzačov a uchádzač zároveň získa vopred vedomosť o tom, o koľko miest sa bude „súťažiť“. Tvrdí, že Právnická fakulta Univerzity Komenského v Bratislave v žiadnom zverejnenom dokumente neuviedla, že počet uchádzačov, ktorých plánuje prijať na odbor Trestné právo je iba 2. Vychádzajúc z uvedeného potom sťažovateľ namieta právny názor krajského súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku, podľa ktorého proces určovania počtu študentov, ktorí by mali byť prijatí na určitý študijný program nesúvisí s prijímacím konaním na štúdium, pretože sú to dva samostatné rozhodovacie procesy. Ďalej tvrdí, že krajský súd napadnutým rozsudkom (v zmysle vyššie uvedeného) aproboval nezákonný postup, kedy v rozpore s § 55 ods. 5 zákona o vysokých školách, bolo až dodatočne, svojvoľne a netransparentne určené, že na odbor Trestné právo budú prijatí iba 2 uchádzači a že sťažovateľ ako tretí v poradí prijatý nebude. Sťažovateľ potom rozporuje aj závery krajského súdu uvedené v bode 47 napádaného rozsudku, podľa ktorého medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že uchádzač skončil ako tretí úspešný uchádzač, avšak stalo sa tak pri počte dvoch obsadzovaných doktorandských miest, a teda že sťažovateľ nesplnil podmienky prijatia na štúdium. Podľa jeho názoru je potom otázne, ako mohol krajský súd dospieť k záveru, že sťažovateľ nemal byť (ako tretí úspešný uchádzač) na doktorandské štúdium prijatý, ak vopred nebolo zverejnené, že na odbor „Trestné právo“ sú vytvorené iba dve doktorandské miesta.

b) Sťažovateľ tiež namieta, že z rozhodnutí orgánov verejnej správy, ako ani zo žiadneho zverejneného dokumentu, nie je možné vyvodiť informáciu o tom, kto, kedy a na základe akých kritérií určil to, ako budú počty prijímaných uchádzačov na jednotlivé odbory „variovať“. Uvedené potom znamená, že sťažovateľ nedostal odpoveď na to, prečo boli pred ním uprednostnení uchádzači o doktorandské štúdium z iných katedier. Opakovane poukazuje na to, že otázka toho, ako bolo určené číslo 2 ako počet uchádzačov prijímaných na doktorandské štúdium v odbore Trestné právo je mimoriadne dôležitá. Sťažovateľ totiž skončil ako „prvý pod čiarou“ (keďže skončil ako tretí úspešný uchádzač v odbore Trestné právo) a zároveň bol najúspešnejším uchádzačom na zvolenú tému (Subsidiarita trestnoprávnej represie). Podľa názoru sťažovateľa potom žalovaný ani v novom rozhodnutí dostatočne neodôvodnil neprijatie sťažovateľa na doktorandské štúdium, čím - podľa jeho názoru - porušil záväzný právny názor krajského súdu vyslovený v skoršom zrušujúcom rozsudku (bod 4 tohto odôvodnenia). V súhrne sťažovateľ uvádza, že keďže krajský súd v rozsudku dostatočne nereagoval na to, že smerné číslo 2 ako plánovaný počet doktorandov na odbor Trestné právo nebol včas uverejnený, resp. že toto číslo bolo určené protizákonne, netransparentne a dodatočne, vec nesprávne právne posúdil a porušil tiež procesné práva sťažovateľa (právo na spravodlivý proces).

c) sťažovateľ rovnako ako v rámci konania pred krajským súdom, aj v kasačnom konaní namieta, že zo strany orgánov verejnej správy došlo k pochybeniu, keď tieto vypísali väčší počet tém dizertačných prác ako bol počet uchádzačov, ktorí mohli byť prijatí. Tvrdí, že z § 54 ods. 5 zákona o vysokých školách, ako aj z čl. 2 ods. 1 a ods. 6 vnútorného predpisu žalovaného vyplýva, že je potrebné vypísať taký počet tém, o ktoré je možné reálne sa uchádzať (nielen iluzórne). Tvrdí, že príslušné predpisy predpokladajú, že bude vypísaných toľko tém dizertačných prác, koľko je počet miest, ktoré sa môžu obsadiť. Jediné v prípade, že by sa na jednu tému prihlásili viacerí uchádzači, bolo by dôvodné určovať ich poradie prijatia podľa úspešnosti na prijímacej skúške. Vzhľadom na to, že na tému „Subsidiarita trestnoprávnej represie“ sa prihlásil len sťažovateľ, tento má za to, že na doktorandské štúdium mal byť bez ďalšieho prijatý. Opačný názor vyjadrený v napadnutom rozsudku (bod 55 rozsudku krajského súdu) predstavuje nesprávne právne posúdenie veci a zároveň nedostatočné odôvodnenie predmetného právneho názoru krajským súdom s následkom porušenia práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

d) Sťažovateľ v ďalšom namieta záver krajského súdu (bod 58 rozsudku krajského súdu), ktorý konštatuje, že protokol z prijímacieho konania na doktorandský študijný program ako podklad rozhodnutia orgánov verejnej správy, dáva odpoveď na námietku sťažovateľa v tom zmysle, že by preukazoval lepšiu pripravenosť uchádzačov, ktorí sa umiestnili na prvom a druhom mieste prijímacieho konania v rámci odboru Trestné právo. Tvrdil, že dôvody údajnej lepšej pripravenosti uvedených dvoch uchádzačov nemajú oporu v protokoloch prijímacej komisie. V tomto kontexte sťažovateľ odkázal kasačný súd na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky (sp. zn. 2 As 37/2006). V nadväznosti na uvedené potom sťažovateľ tvrdil, že je nesprávny názor krajského

súdu, podľa ktorého bol žalovaný spôsobilý uskutočniť porovnanie jednotlivých uchádzačov v rámci rozhodovania o opravnom prostriedku sťažovateľa v správnom konaní, keďže žalovaný mal v rámci konania o tomto opravnom prostriedku k dispozícii iba spis sťažovateľa a nie spisy jednotlivých uchádzačov. Z tohto dôvodu rozporuje, že by žalovaný bol schopný uskutočniť porovnanie lepšej pripravenosti dvoch uchádzačov, ktorí skončili na prvom a druhom mieste v rámci príslušného prijímacieho konania z odboru Trestné právo. Vychádzajúc z predmetných prezumpcií následne doplnil, že žalovaný nevykonal skutočný prieskum prvostupňového rozhodnutia. Naopak, tento iba skopíroval text, ktorý mu pripravil dekanát. Žalovaný teda uskutočnil len iluzórny, nie skutočný-vecný prieskum prvostupňového rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľa, krajský súd právne nesprávne posúdil aj v týchto právnych otázkach a zároveň svoje rozhodnutie v príslušnej časti dostatočne neodôvodnil, čím porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces.

23. Sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného (druhostupňové rozhodnutie) a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie sťažovateľa ku kasačnej sťažnosti

24. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení zo dňa 28.07.2021 uviedol, že právne posúdenie veci krajským súdom považuje za správne. Naopak, mal za to, že sťažovateľ v texte kasačnej sťažnosti „kriví a dezinterpretuje zákonnú úpravu“. Z účinnej právnej úpravy podľa názoru žalovaného nevyplýva, že zverejňovaná informácia o predpokladom počte prijatých doktorandov je záväzná, resp. že by sa fakulta od zverejneného počtu nemohla odkloniť. Žalovaný poukázal na to, že aj vlastné znenie ustanovenia § 57 ods. 5 zákona o vysokých školách indikuje, že sa jedná o plánovaný počet, pričom zo zákona nijako nevyplýva viazanosť fakulty týmto číslom. Vecne uvedené podporoval žalovaný tým, že predmetné číslo sa zverejňuje v čase, keď sa prijímacie konanie ešte ani nezačalo. Argumentoval, že až podaním prihlášok sa zistí miera záujmu o štúdium v rámci jednotlivých študijných programov (v minulosti študijných odborov) a až v prijímacom konaní sa zisťuje miera splnenia podmienok uchádzačov študovať zvolený študijný program - a teda až v prijímacom konaní sa môže rozhodnúť, ktorí uchádzači a v akom počte budú prijatí. Vychádzajúc z predmetnej argumentácie žalovaný poprel, že by zverejňovaný číselný údaj bol záväzný a má za to, že ide o informatívny údaj.

25. Žalovaný poukázal na to, že argument sťažovateľa o tom, že počet prijatých uchádzačov nemá zodpovedať zverejneným informáciám v konaní pred krajským súdom sťažovateľ nenamietal. Z tohto dôvodu sa s ním krajský súd ani nemohol vysporiadať a zároveň na ňu kasačný súd nemôže prihliadať.

26. V ďalšom žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého počet zverejnených tém (dizertačných prác) nezaväzuje vysokú školu, resp. fakultu k tomu, aby takýto počet uchádzačov aj prijala. Väčší počet vypísaných tém je nástrojom na zvýšenie plurality možných predmetov vedeckého výskumu uchádzačov o doktorandské štúdium a tým aj väčšieho počtu uchádzačov a lepších možností výberu najlepších uchádzačov.

27. Žalovaný sa stotožnil aj s tým názorom krajského súdu, podľa ktorého je to primárne prijímacia komisia, ktorá posudzuje vhodnosť kandidáta na doktorandské štúdium (a teda že to nie je ťažiskovo dekan ako prvostupňový orgán alebo rektor ako orgán konajúci v druhom stupni). Práve prijímacia komisia je totiž zložená z odborníkov v danom odbore a na rozdiel od dekana alebo rektora, v rámci ústneho prijímacieho konania s uchádzačmi priamo a bezprostredne interaguje. Poukázal na to, že v prípade, ak závery príslušnej odbornej komisie nie sú „zjavne arbitrárne a pokiaľ postup v prijímacom konaní nebol nezákonný, ťažko by sa hľadal dôvod, prečo by ich dekan či rektor nemali rešpektovať a mali by ich prelomiť“.

28. Záverom žalovaný poukázal na to, že na webovom sídle fakulty bola uverejnená informácia, podľa ktorej sa na šesť tam uvedených študijných odborov (v akademickom roku 2015/2016) predpokladá prijatie 15 študentov. Zároveň uznal, že informácia o tom, že na študijný odbor Trestné právo sa

plánujú prijať 2 uchádzači, uvedený nebol. Tvrdil však, že ani uvedené neznamená, že sťažovateľ mohol predpokladať, že len na samotný odbor Trestné právo bude prijatých toľko uchádzačov, koľko bolo vypísaných tém. Naopak, pre absolventov magisterského štúdia Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, ktorým je aj sťažovateľ, je nepochybne známe, že počet denných doktorandov na jednotlivé odbory je „v zásade“ dva, pričom toto číslo sa mohlo rok od roku meniť podľa okolností v rámci jednotlivých študijných programov. Podľa názoru žalovaného teda sťažovateľ mohol predpokladať, že na každý odbor budú prijatí dvaja, resp. traja uchádzači a nemôže preto obstať jeho argumentácia o údajnej netransparentnosti určovania počtu prijímaných uchádzačov.

29. Podľa žalovaného je napadnutý rozsudok krajského súdu dostatočne odôvodnený, právne posúdenie veci krajským súdom bolo správne, a preto v súhrne navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa odmietol (ako neprípustnú podľa § 459 písm. c) SSP) alebo aby ju ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Konanie na kasačnom súde, súvisiaca právna úprava, právne posúdenie veci kasačným súdom

30. Vec bola dňa 16.09.2021 predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) a technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bola náhodným spôsobom pridelená na rozhodnutie senátu 4S (sp. zn. 4Svk/8/2021). Vec bola následne prípisom zo dňa 20.10.2021 vrátená krajskému súdu (bez rozhodnutia) za účelom odstránenia chýb v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku. Dňa 01.04.2022 bola vec opätovne predložená kasačnému súdu (senátu 4S) a do súdneho registra bola zapísaná pod spisovou značkou sp. zn. 4Svk/20/2022.

31. Predseda senátu 4S, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, oznámil predsedovi najvyššieho správneho súdu okolnosti, ktoré môžu indikovať jeho vylúčenie z konania, a to vzhľadom na jeho pomer k fyzickým osobám konajúcim v mene orgánu verejnej správy prvého stupňa (dekan Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave), ako aj vo vzťahu k žalovanému (rektor Univerzity Komenského v Bratislave). Zároveň v oznámení dôvodov podľa predchádzajúcej vety poukázal aj na svoje akademické prepojenie na Univerzitu Komenského v Bratislave, resp. na Právnickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave. Uznesením sp. zn. KPP 4/2023 zo dňa 14. marca 2023 bolo rozhodnuté, že sudca - prof. JUDr. PhDr. Peter Potášch, PhD. - nie je vylúčený z konania a rozhodovania v súdnej veci (sp. zn. 4Svk/20/2022).

32. Podľa čl. 42 ods. 2 Ústavy SR, občania majú právo na bezplatné vzdelanie v základných školách a stredných školách, podľa schopností občana a možnosti aj na vysokých školách.

33. Podľa § 6 ods. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, do samosprávnej pôsobnosti verejnej vysokej školy patrí určovanie počtu prijímaných uchádzačov o štúdium, určovanie podmienok prijatia na štúdium a rozhodovanie v prijímacom konaní.

34. Podľa § 54 ods. 1 zákona o vysokých školách, doktorandský študijný program ako študijný program tretieho stupňa (§ 2 ods. 5) sa zameriava na získanie poznatkov založených na súčasnom stave vedeckého a umeleckého poznania a najmä na vlastnom príspevku študenta k nemu, ktorý je výsledkom vedeckého bádania a samostatnej tvorivej činnosti v oblasti vedy alebo techniky alebo samostatnej teoretickej a tvorivej činnosti v oblasti umenia. Absolventi doktorandského študijného programu získavajú vysokoškolské vzdelanie tretieho stupňa.

35. Podľa § 54 ods. 5 zákona o vysokých školách, pred začatím prijímacieho konania na doktorandské štúdium vypisuje vysoká škola alebo fakulta, ak sa študijný program uskutočňuje na fakulte, témy dizertačných prác, o ktoré sa možno v rámci prijímacieho konania uchádzať. Pre každú z vypísaných tém je určený školiteľ. Uchádzač o doktorandské štúdium sa prihlási na jednu z vypísaných tém. Ak sa študijný program uskutočňuje na fakulte, súčasne s prijatím uchádzača na doktorandské štúdium určí mu vysoká škola alebo fakulta školiteľa a tému vybranej dizertačnej práce.

36. Podľa § 55 ods. 1 zákona o vysokých školách, každý má právo študovať na vysokej škole zvolený študijný program, ak splní základné podmienky prijatia na štúdium podľa § 56, ďalšie podmienky určené vysokou školou poskytujúcou zvolený študijný program podľa § 57 ods. 1, podmienky určené v dohode podľa § 54a ods. 2 a podmienky podľa § 58a ods. 4.

37. Podľa § 55 ods. 7 zákona o vysokých školách, vysoká škola určuje počet prijímaných študentov na štúdium daného študijného programu. Ak splní podmienky prijatia na štúdium tohto programu väčší počet uchádzačov, prijatí budú tí uchádzači, ktorí preukázali najvyššiu mieru schopností na štúdium podľa podmienok určených vysokou školou.

38. Podľa § 57 ods. 1 zákona o vysokých školách, vysoká škola alebo fakulta, ak sa študijný program uskutočňuje na fakulte, môže určiť na prijatie na štúdium jednotlivých študijných programov ďalšie podmienky s cieľom zabezpečiť, aby sa na štúdium dostali uchádzači s potrebnými schopnosťami a predpokladmi. Určené podmienky a spôsob overovania ich splnenia musia umožňovať výber uchádzačov, ktorí prejavia najvyššiu mieru schopností na štúdium. Vysoká škola nesmie prijatie na štúdium podmieniť žiadnym finančným plnením okrem poplatku podľa § 92 ods. 12 zákona o vysokých školách.

39. Podľa § 57 ods. 3 zákona o vysokých školách, vysoká škola alebo fakulta, ak sa študijný program uskutočňuje na fakulte, overuje splnenie podmienok podľa odseku 1 prijímacou skúškou, ak je určená ako súčasť overovania schopností na štúdium. Prijímacie konanie na doktorandské štúdium obsahuje prijímaciu skúšku vždy.

40. Podľa § 57 ods. 5 zákona o vysokých školách, vysoká škola alebo fakulta, ak sa študijný program uskutočňuje na fakulte, zverejní včas, najneskôr do 20. septembra v akademickom roku, ktorý predchádza akademickému roku, v ktorom sa má štúdium začať, ak ide o bakalársky študijný program alebo študijný program podľa § 53 ods. 3 zákona o vysokých školách, a pri ostatných študijných programoch najneskôr dva mesiace pred posledným dňom určeným na podanie prihlášok, lehotu na podanie prihlášok na štúdium, podmienky prijatia podľa odseku 1, termín a spôsob overovania ich splnenia, a ak je súčasťou overovania schopností na štúdium prijímacia skúška, aj formu a rámcový obsah skúšky a spôsob vyhodnocovania jej výsledkov. Tieto skutočnosti sa musia zverejniť na úradnej výveske vysokej školy alebo fakulty a hromadným spôsobom podľa osobitného predpisu. Rovnakým spôsobom musí vysoká škola alebo fakulta zverejniť aj informáciu o počte uchádzačov, ktorý plánuje prijať na štúdium príslušného študijného programu.

41. Podľa § 58 ods. 1 veta prvá zákona o vysokých školách, prijímacie konanie je proces umožňujúci uchádzačovi, ktorý preukáže splnenie určených podmienok prijatia na štúdium, stať sa študentom zvoleného študijného programu na vybranej vysokej škole.

42. Podľa § 58 ods. 10 zákona o vysokých školách, na prijímacie konanie na doktorandské štúdium sa vzťahujú okrem ustanovení tohto paragrafu aj ustanovenia § 54 ods. 5 až 7.

43. Podľa čl. 2 ods. 1 vnútorného predpisu, dekan vypíše najmenej 2 mesiace pred termínom podávania prihlášok na doktorandské štúdium témy dizertačných prác, o ktoré sa možno v rámci prijímacieho konania uchádzať; ak ide o tému vypísanú externou vzdelávacou inštitúciou, uvedie aj názov tejto inštitúcie. Pri každej vypísanej téme sa uvádza názov študijného programu, meno školiteľa, forma štúdia (denné, externé), lehota na podávanie prihlášok a dátum prijímacieho konania. Témy dizertačných prác spolu s uvedenými náležitosťami sa zverejňujú na úradnej výveske fakulty a hromadným spôsobom podľa osobitného predpisu.

44. Podľa čl. 2 ods. 6 vnútorného predpisu, prijímacia komisia hodnotí výsledok prijímacej skúšky na neverejnom zasadaní. Ak boli na jednu tému prihlásení viacerí uchádzači a charakter témy vylučuje, aby ju riešili viacerí uchádzači, určí ich poradie podľa úspešnosti prijímacej skúšky. Pri určení poradia prihliada aj na rozsah a kvalitu odbornej publikačnej činnosti alebo umeleckej činnosti uchádzača a na

výsledky jeho inej odbornej alebo umeleckej činnosti (napr. výsledky v súťažiach študentských vedeckých a odborných prác alebo na prehliadkach umeleckých prác študentov a pod.).

45. Podľa čl. 2 ods. 7 veta prvá a druhá vnútorného predpisu, o výsledku prijímacej skúšky sa vyhotoví zápisnica. Komisia predloží návrh na prijatie úspešného uchádzača dekanovi.

46. Najvyšší správny súd v prvom rade poukazuje na to, že krajský súd v napadnutom rozsudku poskytol dostatočnú a vyčerpávajúcu odpoveď na podstatnú časť námietok sťažovateľa.

47. Najvyšší správny súd v zhode s právnym názorom krajského súdu konštatuje, že počet vypísaných tém dizertačných prác na určitý akademický rok žiadnym spôsobom nemôže zakladať legitímne očakávanie sťažovateľa (alebo akéhokoľvek uchádzača), že počet vypísaných tém sa rovná počtu uchádzačov (doktorandov), ktorí budú prijatí na doktorandské štúdium v príslušnom študijnom odbore v danom akademickom roku. Argumentácia sťažovateľa v uvedenom zmysle nemá oporu nielen v pozitívnom práve, ale ani v materiálnom kontexte prijímacieho konania, resp. vysokoškolského štúdia v III. stupni štúdia. Logický konflikt v argumentácii sťažovateľa je dokonca možné badať, napr. už len v tom, že na jednej strane sám tvrdí, že fakulta, resp. vysoká škola je povinná podľa § 57 ods. 5 zákona o vysokých školách zverejňovať počty študentov, ktorých plánuje prijať na určitý študijný program, zároveň však tvrdí, že počet vypísaných tém dizertačných prác automaticky predstavuje počet študentov, ktorí majú byť prijatí. I s prihliadnutím na správnu argumentáciu krajského súdu uvedenú v bode 55 napádaného rozsudku, kasačnému súdu sa javí, že tento žalobný bod, resp. kasačná námietka sťažovateľa je účelová a najvyšší správny súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú, resp. irelevantnú.

48. Kasačný súd ďalej v zhode s krajským súdom (a v zásade súladne s právnym názorom orgánov verejnej správy) zastáva názor, že prijímacie konanie na doktorandské štúdium nie je prijímacím konaním „na tému“ (ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ), ale na štúdium ako také. Úvahy sťažovateľa o tom, že keďže ako jediný sa prihlásil na tému „Subsidiarita trestnoprávnej represie“ automaticky znamená, že mal byť na doktorandské štúdium prijatý (pretože ako jediný na danú tému bol zároveň úspešný v prijímacom konaní), sú nesprávne. Tento predpoklad sťažovateľa nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení, ako ani vo vnútornom predpise. Ustanovenie čl. 2 ods. 6 vnútorného predpisu Univerzity Komenského v Bratislave - č. 6/2009 určujúce, že „... Ak boli na jednu tému prihlásení viacerí uchádzači a charakter témy vylučuje, aby ju riešili viacerí uchádzači, určí ich poradie podľa úspešnosti prijímacej skúšky. ...“ upravuje riešenie súbežného prihlásenia sa na tú istú tému viacerými uchádzačmi, keď zároveň všetci budú úspešní v prijímacom konaní a súčasne charakter témy bude vylučovať jej súbežné spracovanie viacerými doktorandmi. Predmetné ustanovenie - ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ - nepredstavuje právny základ pre „garantovanie“ prijatia uchádzača na doktorandské štúdium len na tom základe, že sa na určitú tému prihlásil iba jeden uchádzač, t.j. v súdnej veci sťažovateľ.

49. V súvislosti so samotným hodnotením schopnosti uchádzačov o doktorandské štúdium, aj kasačný súd (v zhode s krajským súdom a orgánmi verejnej správy) zastáva názor, že je to primárne osobitná komisia zriadená na tento účel, ktorá je spôsobilá overovať a hodnotiť jednotlivé odpovede prezentované uchádzačmi v priebehu prijímacieho konania (k tomu pozri aj čl. 2 ods. 5 až 7 vnútorného predpisu). Hoci formálne rozhodnutie o prijatí, resp. neprijatí na doktorandské štúdium v súdnej veci vydal dekan fakulty, jeho právne možnosti, resp. diskrečná právomoc v otázke prijatia alebo neprijatia uchádzača na (doktorandské) štúdium sú do podstatnej miery limitované práve výsledkami prijímacieho konania tak, ako mu tieto prezentuje príslušná komisia zriadená podľa vnútorných predpisov vysokej školy, resp. fakulty. Uvedené výslovne vyplýva z čl. 2 ods. 8 vnútorného predpisu („(8) Dekan rozhodne na základe výsledkov prijímacej skúšky o prijatí alebo neprijatí...“). Podklady produkované prijímacou komisiou (protokoly, zápisnica a pod.) sú teda podkladom pre rozhodnutie dekana fakulty o prijatí alebo neprijatí uchádzača na doktorandské štúdium, sám dekan v rámci prijímacieho konania odborné a iné predpoklady uchádzačov autonómne a nezávisle od prijímacej komisie neskúma. Naopak, vychádza zo záverov prijímacej komisie a formálne ich implementuje do individuálnych správnych aktov vo vzťahu k jednotlivým uchádzačom.

50. Skutočnosť, že dekan fakulty rozhoduje o prijatí alebo neprijatí uchádzača na doktorandské štúdium na základe návrhu na to zriadenej komisie dokonca explicitne vyplýva aj z tzv. Kritérií prijímacieho konania na akademický rok 2015/2016 (v ktorom dokumente bol uverejnený aj plánovaný počet doktorandov prijímaných na štúdium na ak. rok 2015/2016). Zverejnenie tohto dokumentu pritom sťažovateľ nerozporoval. V časti „Hodnotenie pri prijímacej skúške:“ sa uvádza: „Komisia na neverejnom hlasovaní určí poradie najúspešnejších kandidátov na základe [...]“. Za daných okolností je potom aj podľa kasačného súdu prijateľné, ak dekan, resp. žalovaný v predmetných rozhodnutiach odkázu na súvisiace závery prijímacej komisie (tvoriace súčasť spisu) a na počet prijímaných doktorandov v danom odbore, t.j. nie je potrebné, aby poskytovali detailný rozbor samotného výkonu uchádzača, resp. aby poskytovali jeho detailnú komparáciu s inými (úspešnými) uchádzačmi v rámci prijímacieho konania. Tento úkon totiž uskutočňuje v zásade prijímacia komisia (k tomu pozri toto odôvodnenie vyššie).

51. V súvislosti s odôvodnením napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej správy preto kasačný súd uvádza, že v súhrne sa javí, že tieto dávajú sťažovateľovi (aj vzhľadom na právne závery kasačného súdu vyslovené v tomto rozsudku vyššie) dostatočnú meritórnú odpoveď na všetky jeho podstatné námietky týkajúce sa jeho neprijatia na doktorandské štúdium na Právnickú fakultu Univerzity Komenského v akademickom roku 2015/2016. Detailnejšiu verifikáciu námietok sťažovateľa týkajúcich sa kvality odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, resp. dekana fakulty však kasačný súd v tomto štádiu nerealizoval, a to vzhľadom na to, že ako dôvodný uznal jeden kasačný bod majúci predbežnú povahu vo vzťahu k formálnej stránke odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, resp. prvostupňového rozhodnutia (k tomu pozri bod 52 a nasl. tohto rozsudku).

52. Bez ohľadu na súhlas kasačného súdu s podstatnou časťou záverov krajského súdu, najvyšší správny súd vyhodnotil jednu kasačnú námietku sťažovateľa ako dôvodnú. Na štvrtej strane žaloby (pozn. žaloba je bez formálneho číslovania strán), druhý odsek - žalobca namietal „...je potrebné v prvom rade uviesť, že ak by sme aj prijali názor Žalovaného, že plánovaný počet prijímaných uchádzačov bol 15 pre celé doktorandské štúdium, tak zo žiadneho dokumentu zverejneného pred prijímacím konaním nevyplýva, že fakulta plánuje prijať na doktorandské štúdium iba dvoch uchádzačov uchádzajúcich sa o dizertačné témy z odboru Trestné právo.“ Následne sťažovateľ citoval z rozhodnutia žalovaného, v ktorom tento poukázal na to, že prijímanie doktorandov na jednotlivé študijné odbory vykazuje určitú mieru variability. Z citovaných názorov žalovaného v napadnutom rozhodnutí sťažovateľ dospel k záveru, že sám žalovaný uznáva, že počet doktorandov prijatých na študijný odbor Trestné právo mohol byť aj vyšší. Zároveň sťažovateľ v žalobe namietal, že „Napadnuté rozhodnutie (ani žiaden iný zverejnený dokument PraF UK alebo Žalovaného) tiež neuvádza, kto, kedy a na základe čoho prijal rozhodnutie o tom, ako budú počty prijímaných uchádzačov na jednotlivé odbory „variovať“...“.

53. Sám krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku pritom skonštatoval, že „Podľa žalobcu však názor žalovaného nevychádza zo žiadneho dokumentu zverejneného pred prijímacím konaním, že fakulta plánuje prijať na doktorandské štúdium iba dvoch uchádzačov uchádzajúcich sa o dizertačné témy z odboru trestné právo.“ (bod 11 odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

54. Napriek skutočnostiam uvedeným v bode 52 a 53 tohto rozsudku (t.j. napriek riadnym námietkam sťažovateľa formulovaným už v texte správnej žaloby), krajský súd sa predmetnej otázke v napadnutom rozsudku vôbec nevenoval, čo sťažovateľ v kasačnej sťažnosti na viacerých miestach aj riadne namietol (napr. bod 22 - „To, či podmienky prijatia na štúdium splnil väčší počet uchádzačov musí predsa vyplývať z vopred určeného a zverejneného plánovaného počtu prijímaných študentov, avšak v prípade predmetného prijímacieho konania nebolo vopred zverejnené, že na odbor Trestné právo sú „vytvorené“ iba dve doktorandské miesta.“, príp. bod 24 kasačnej sťažnosti „Otázka svojvoľného a neverejného „určenia“, že na odbor Trestné právo budú prijatí len 2 uchádzači je pritom z hľadiska možného prijatia Sťažovateľa na doktorandské štúdium mimoriadne dôležitá.“. Aj v bode 23 kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal údajné nezákonné „variovanie“ počtu prijímaných doktorandov na jednotlivé študijné odbory (a pod.)).

55. Krajský súd síce za ustálené považoval, že zo strany Univerzity Komenského v Bratislave, resp. fakulty došlo k zverejneniu celkového plánovaného počtu doktorandov na akademický rok 2015/2016 (a to v celkovom počte 15 študentov), nevenoval sa však v ďalšom tomu, akým spôsobom došlo k určeniu toho, že na študijný odbor Trestné právo budú prijatí 2 úspešní uchádzači, resp. tomu, či aj táto informácia mala byť vopred zverejnená.

56. Hneď v úvode tejto časti odôvodnenia rozsudku však najvyšší správny súd prisvedčuje žalovanému, resp. krajskému súdu, že určovanie počtu doktorandov, ktorí môžu byť prijatí v konkrétnom akademickom roku na doktorandské štúdium, nie je súčasťou prijímacieho konania (v užšom zmysle). Ide o autonómny rozhodovací proces, ktorý predchádza samotnému prijímaciemu konaniu. Aj kasačný súd je preto toho názoru, že rozhodnutie žalovaného, resp. fakulty o tom, koľko doktorandov bude prijatých na štúdium (v konkrétnom akademickom roku), nemôže byť (v tomto konaní) predmetom tohto súdneho prieskumu.

57. Na strane druhej, v súdnej veci je nesporné, že na webovej stránke Univerzity Komenského Bratislava bola zverejnená informácia, že na doktorandské štúdium (na akademický rok 2015/2016) sa predpokladá prijatie 15 študentov. Rozsudok krajského súdu však žiadnym spôsobom nereaguje na naväzujúce úkony, v rámci ktorých došlo k „rozloženiu“ uvedeného počtu doktorandov medzi jednotlivé študijné odbory. Táto skutočnosť pritom bola v žalobe sťažovateľom výslovne namietnutá a vznesenie námietok v uvedenom kontexte akceptoval aj krajský súd napr. v bode 11 napadnutého rozsudku (k tomu pozri aj body 52 a nasl. tohto odôvodnenia).

58. Ak z prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ nebol na doktorandské štúdium prijatý z dôvodu, že skončil ako tretí v poradí (t.j. „prvý pod čiarou“), pričom prijatí boli prví dvaja úspešní uchádzači, pre účely správneho súdneho prieskumu je potrebné, aby sa v rozsahu vznesených žalobných námietok krajský súd vysporiadal s tým, ako bola určená táto číselná hodnota (t.j. 2 doktorandi na študijný odbor Trestné právo), resp. s tým, či aj táto číselná hodnota mala byť vopred zverejnená (ako to tvrdí sťažovateľ) a či sa následne v rámci rozhodovania o prijatí alebo neprijatí na doktorandské štúdium postupovalo v súlade s takto určenou číselnou hodnotou [k tomu pozri aj bod 22 kasačnej sťažnosti v časti, kde sťažovateľ uvádza, že nie je „zrejmé, na základe čoho dospel Krajský súd k záveru, že Sťažovateľ by ako uchádzač umiestnený na treťom mieste nemal byť na štúdium prijatý“], t.j. riadne vysporiadanie sa s tým, že počet doktorandov prijímaných na študijný odbor Trestné právo v akademickom roku 2015/2016 v počte 2 bol riadne určený a že v zmysle tohto smerného čísla bolo následne rozhodnuté o neprijatí sťažovateľa na predmetné doktorandské štúdium, je podľa názoru kasačného súdu pre súdenu vec nevyhnutné.

59. Ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci rozhodovania vo veci vychádzal z toho, že na doktorandské štúdium v študijnom odbore Trestné právo (denná forma štúdia, ak. rok 2015/2016) boli riadne (*lege artis*) určené 2 miesta, avšak žiadnym spôsobom v rozsudku neodôvodňuje, o čo opiera tento svoj skutkový záver vo veci. Toto následne legitimizuje kasačné námietky sťažovateľa tak, ako tieto boli zhrnuté najvyšším správnym súdom vyššie. Predmetný nedostatok preto bude potrebné odstrániť v rámci nového konania a rozhodovania vo veci pred krajským súdom. V závislosti od zistení krajského súdu bude následne potrebné opätovne rozhodnúť vo veci samej.

60. Pre úplnosť kasačný súd dopĺňa, že týmto rozsudkom nevyslovuje právny názor, že určenie počtu 2 doktorandov prijímaných na doktorandský študijný odbor Trestné právo v akademickom roku 2015/2016 bol určený v rozpore so zákonom, príj. vnútornými predpismi Univerzity Komenského v Bratislave a/alebo Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, keď skúmanie a následné posúdenie tejto právnej otázky bude predmetom konania na krajskom súde v rámci nového konania, pričom nie je možné vylúčiť, že nové rozhodnutie krajského súdu vo veci bude vo výrokovej časti identické s výrokom napadnutého rozsudku.

61. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, kasačný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol podľa § 462 ods. 1 SSP, keď dospel k záveru, že táto je dôvodná.

62. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne v súlade s § 467 ods. 3 SSP krajský súd v ďalšom konaní.

63. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.